

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, sesja 22, Zbawienie i tematy teologiczne, Zbawienie i Królestwo Boże

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To sesja 22, Zbawienie i tematy teologiczne. Zbawienie i Królestwo Boże.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat zbawienia, biorąc biblijne tematy teologiczne i przechodząc przez doktryny, które studiowaliśmy indywidualnie wcześniej. Zbawienie i Królestwo Boże. Królestwo Boże jest wielkim i kluczowym tematem biblijnym, który łączy Testamenty.

Ekwadorski ewangelicki misjolog Rene Padilla podsumowuje najważniejsze aspekty Królestwa. Cytuję z jego książki *Mission Between the Times, Essays on the Kingdom of God*, Eerdmans, 1985, strony 189 i 90. Cytując Padillę, Królestwo Boże to dynamiczna moc Boga, widoczna poprzez konkretne znaki, wskazujące na Jezusa jako Mesjasza.

To nowa rzeczywistość, która weszła w nurt historii i wpływa na ludzkie życie, nie tylko moralnie i duchowo, ale fizycznie i psychicznie, materialnie i społecznie. W oczekiwaniu na eschatologiczne wypełnienie w czasie końca, została ona zainaugurowana w osobie i dziele Chrystusa. Spełnienie Bożego celu nadal leży w przyszłości, ale przedsmak eschatonu jest już możliwy.

Nowy Testament przedstawia Kościół jako wspólnotę Królestwa, w której Jezus jest uznawany za Pana Wszechświata i poprzez którą, w oczekiwaniu na koniec, Królestwo jest konkretnie objawiane w historii. Co ciekawe, podsumowanie Królestwa jako biblijnego tematu przez Padillę, między innymi, podkreśla wymiar Królestwa już-i-jeszcze-nie. Zbadamy dziesięć zbawczych tematów w odniesieniu do Królestwa.

Przede wszystkim, wybór. Choć często pomijane, Pismo łączy wybór i Królestwo. Jakub potępia grzech stronnictwa, ponieważ jego czytelnicy faworyzowali bogatych i zaniedbywali biednych.

Jakuba 2:5 Słuchajcie, moi drodzy bracia, czyż Bóg nie wybrał ubogich tego świata, aby byli bogatymi w wierze i dziedzicami Królestwa, które obiecał tym, którzy Go miłują? Jakuba 2:5 Wbrew temu, co zrobili czytelnicy Jakuba, Bóg faworyzował ubogich, włączając ich do grona wybranych do zbawienia. Jakub chce, aby czytelnicy uznali, że ich stronnictwo jest grzeszne. Werset 4: I chce, aby się nawrócili.

Gra słowami, nauczając, że wybór Boga czyni biednych, cytuję, bogatymi w wierze i dziedzicami. Co odziedziczą ci, których Bóg wybrał, w tym biedni? Bóg uczynił biednych bogatymi w wierze i dziedzicami Królestwa, które obiecał tym, którzy Go kochają, mówi Jakub. Jezus stawia Królestwo lub panowanie Boga w centrum swojego przesłania.

Mu odśłania przesłanie Jakuba. Doug Moo, List Jakuba, strona 106. Pisarze Nowego Testamentu poszli za przykładem Jezusa, często używając języka odziedziczenia Królestwa, aby opisać to ostateczne ustanowienie królewskiej władzy Boga w życiu Jego ludu.

1 Koryntian 6:9, 10, 15:10, Galacjan 5:21, Efezjan 5:5. Chrześcijanie, jakkolwiek ubodzy w dobra materialne mogą być, posiadają obecnie bogactwo duchowe i oczekują większych błogosławieństw w przyszłości. To z tej duchowej perspektywy, a nie materialnej, chrześcijanie powinni oceniać innych. Doug Moo.

Piotr łączy również wybór z Królestwem. Po podaniu listy pobożnych cech, które powinny charakteryzować życie wierzących i czynić je użytecznymi i owocnymi dla Boga, Piotr poucza swoich czytelników, cytując: Dlatego, bracia i siostry, dokładajcie wszelkich starań, aby potwierdzić wasze powołanie w wyborze, bo czyniąc to, nigdy się nie potkniecie. 2 Piotra 1:10.

Dążenie do cnót chrześcijańskich pomoże czytelnikom potwierdzić dla siebie fakt, że Bóg wybrał ich do zbawienia i doprowadził ich do tego zbawienia przez ewangelię. Piotr przedstawia koniec takiego stylu życia, cytat : W ten sposób bowiem wejście do wiecznego królestwa naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa będzie wam obficie zapewnione. 2 Piotra 1:10 i 11.

Apostoł chce, aby jego czytelnicy szukali Pana całym sercem. Jeśli to zrobią, ich życie to pokaże. Będą mieli wielkie zapewnienie, a Bóg z radością przyjmie ich do swojego wiecznego królestwa.

Zjednoczenie z Chrystusem. Paweł łączy zjednoczenie z Chrystusem i królestwem Bożym w Liście do Kolosan. Po podzieleniu się treścią swoich modlitw za chrześcijan w Kolosach, oświadcza: Ojciec, cytuję, wybawił nas z królestwa ciemności i przeniósł do królestwa Syna, którego kocha.

W Nim mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Kolosan 1:13 i 14. Nasz łaskawy Ojciec dał nam przeniesienie królestw.

Z domeny ciemności wyprowadził nas do królestwa swego umiłowanego Syna. Teraz jesteśmy obywatelami wiecznego królestwa Boga, a czekają nas większe radości. Jest ten paradoks „jeszcze nie”.

Bóg zjednoczył nas ze swoim Synem w odkupieniu, wyzwoleniu z niewoli Szatana i ego. To pociąga za sobą Boże przebaczenie wszystkich naszych grzechów. FF Bruce uchwycił myśl Pawła, cytat: Ci, którzy zostali wprowadzeni do tego nowego królestwa, od razu cieszą się głównymi korzyściami, jakie zdobył dla nich jego władca.

W Nim otrzymują odkupienie z odpuszczeniem grzechów. W Nim, ponieważ tylko jako ci, którzy dzielą zmartwychwstałe życie Chrystusa, uczynili skutecznym w nich to, co On dla nich uczynił. Bliski cytat, FF Bruce. *Listy do Kolosan, do Filemona i do Efezjan*. Nowy Międzynarodowy Komentarz do Nowego Testamentu, strony 52 i 53. Regeneracja.

Jezus, Paweł i Jan łączą nowe życie odrodzenia i królestwo Boże. Jezus zaskoczył Nikodema, gdy w odpowiedzi na jego komentarz na temat znaków Jezusa, Jezus powiedział: Zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi na nowo, nie może ujrzeć królestwa Bożego, Jana 3:3. Jezus naucza, że bez względu na to, jakie referencje lub styl życia przynoszą ze sobą Żydzi, potrzebują radykalnej przemiany Boga, przepowiedzianej w Starym Testamencie, aby zobaczyć lub wejść do królestwa Bożego. Porównaj Ezechiela 36:25 i 26.

Wszyscy potrzebujemy nowego narodzenia, które przychodzi z góry, od samego Boga, aby wejść do zbawczego panowania Boga. Paweł łączy również odrodzenie z królestwem Bożym. Po szczerym rozważeniu katastrofalnych skutków, które nastąpiłyby, gdyby Chrystus nie został wskrzeszony z martwych, Paweł stwierdza, cytując: Ale tak jak jest, Chrystus został wskrzeszony z martwych, jako pierwociny tych, którzy zasnęli, 1 Koryntian 15.20. Kiedy Paweł nazywa Jezusa pierwocinami, ma na myśli, że zmartwychwstanie Jezusa będzie przyczyną wskrzeszenia jego ludu do życia.

Następnie zestawia te dwa atomy, 1 Koryntian 15.20-24. Ponieważ bowiem śmierć przyszła przez człowieka, zmartwychwstanie umarłych również przychodzi przez człowieka. Bo jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni, ale każdy w swoim porządku. Chrystus jako pierwszy owoc, potem w czasie Jego przyjścia ci, którzy należą do Chrystusa.

Potem nadchodzi koniec, kiedy oddaje królestwo Bogu Ojcu, kiedy obala wszelką władzę i wszelką władzę i moc, 1 Koryntian 15:20-24. Pierwotny grzech Adama przyniósł śmierć fizyczną i duchową ludzkości. Chrystus, śmierć i zmartwychwstanie, podkreślone tutaj, przynoszą życie wieczne swojemu ludowi. To życie wieczne oznacza odrodzenie teraz i zmartwychwstanie do życia w wieku przyszłym.

Już, jeszcze nie. Chrystus umiera i zmartwychwstaje w służbie królestwu, które zostanie w pełni objawione dopiero wtedy, gdy wypełni swoją rolę pośrednika, oddając wszystko Ojcu. Kiedy Jan rozważa nową Jerozolimę, łączy obrazy królestwa Bożego i nowego życia.

Objawienie 22:1-3 Potem pokazał mi rzekę wody życia, czystą jak kryształ, wypływającą z tronu Boga i Baranka, środkiem głównej ulicy miasta. A drzewo życia było po obu stronach rzeki, rodzące dwanaście rodzajów owoców, wydające swój owoc każdego miesiąca. Liście drzewa mają błogosławić narody i nie będzie już żadnego przekleństwa.

Tron Boga i Baranka będzie w mieście, a jego słudzy będą mu oddawać cześć.
Objawienie 22:1-3 W wizji Jan widzi trony Boga i Baranka na obu końcach fragmentu. Widzi również obrazy życia wiecznego.

Rzeka wody życia, wypływająca z tronów Ojca i Syna oraz drzewa życia. Jan wyraźnie przedstawia ostateczny wymiar panowania Boga, kładąc nacisk na trony Boga i Baranka. Jan łączy to z życiem wiecznym, jak pokazuje Beal.

Gregory Beal, Księga Objawienia, strona 1113 Żywe wody, pochodzące od Boga i Baranka, przedstawiają życie wieczne, ponieważ obecność Boga udziela życia wszystkim, którzy są w stanie wejść w intymną komuniję z Nim. Tak więc 22:17, pisze Beale. Ponadto, królestwo Boże promuje życie wieczne i wypędza przekleństwo, ponownie jak zauważa Beal.

Nie będzie żadnej formy przekleństwa w Nowym Jeruzalem, ponieważ doskonała, rządząca obecność Boga wypełni miasto. Tron Boga i Baranka będzie w nim. To było ze strony 1113 komentarza Beale'a.

Poprzedni cytat pochodził ze strony 1107. Powołanie Jezusa, Pawła i Piotra jest połączeniem powołania do królestwa Bożego. Nie używa słowa powołanie, ale Król Jezus przepowiada swoją przyszłość, powołując lud Boży do otrzymania dziedzictwa w ostatecznym królestwie Bożym.

Wtedy król powie tym po swojej prawicy: Pójdźcie, błogosławieni mojego Ojca, odziedziczcie królestwo przygotowane dla was od założenia świata, Mateusza 25:34. To oznacza życie wieczne, w przeciwieństwie do wiecznej kary, którą otrzymają niezbawieni, werset 46. Paweł chce, aby chrześcijanie w Tesalonice żyli dla Boga teraz, w świetle jego przyszłości, wzywając ich do ostatecznego objawienia królestwa Bożego i chwały.

1 Tesaloniczan 2:11 i 12. Jak wiecie, jak ojciec swoje dzieci, zachęcaliśmy, pocieszaliśmy i błagaliśmy każdego z was, abyście postępowali godnie Boga, który was powołuje do swojego królestwa i chwały. 1 Tesaloniczan 2:11 i 12.

Piotr namawia swoich czytelników, aby wzmocnili swoją pewność zbawienia poprzez dążenie do cnót chrześcijańskich, które właśnie wymienił. Cytat: Dlatego, bracia,

dokładajcie wszelkich starań, aby nadal potwierdzać swoje powołanie w wyborze. Bo jeśli będziecie to czynić, nigdy się nie potkniecie.

W ten sposób bowiem wejście do wiecznego królestwa naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, będzie wam obficie zapewnione. 2 Piotra 1:10 i 11. Życie dla Boga całym sercem doświadczalnie potwierdza fakt, że Bóg doprowadził nas do wiary w Chrystusa i powołał nas.

Z kolei w ten sposób dowiadujemy się, że Ojciec nas wybrał, ponieważ pociąga nas do wiary w swojego Syna. Przyciąga nas do wiary w swojego Syna, tych, których dał mu Ojciec, Jan 6, 37-40. Rezultatem Bożego wybrania i powołania nas oraz naszego życia dla Niego jest hojne przyjęcie nas do wiecznego królestwa Chrystusa.

Nawrócenie. Jak pokazaliśmy, nawrócenie polega na pokucie, odwróceniu się od grzechu i wiary oraz zwróceniu się do Chrystusa, oferowanych w ewangelii. Nowy Testament pokazuje oba aspekty nawrócenia występujące w kontekście głoszenia królestwa Bożego.

Jan Chrzciciel i Jezus powiązali swoje powołania do pokuty z nadejściem królestwa w posłudze Jezusa. Mateusza 3:1-2. W owych dniach przyszedł Jan Chrzciciel i głosił na pustyni Judei, mówiąc: Upamiętajcie się, bo przybliżyło się królestwo niebieskie.

Mateusza 3:1-2. I Mateusza 4:17. Odtąd zaczął Jezus głosić: Upamiętajcie się, bo przybliżyło się królestwo niebieskie.

Mateusza 4:17. Jezus Chrystus jest wielkim królewskim Synem Dawida. 2 Samuela 7:12-16.

I mesjański król, przepowiedziany przez Izajasza. Izajasz 9:6 i 7. Jan Chrzciciel wskazał na Jezusa jako na tego, który przyjdzie po nim i zainauguruje królestwo w jego nowotestamentowym wyrazie. Jezus, podobnie jak Jan, głosił pokutę.

Ale w przeciwieństwie do Jana, sam Jezus przyniósł królestwo w swoim nauczaniu, uzdrawianiu, egzorcyzmach i innych cudach. W tym samym czasie Jezus przepowiedział większe pojawienie się królestwa w Pięćdziesiątnicę, kiedy Jezus wyleje Ducha na kościół. Kiedy to uczynił, kiedy Jezus to uczynił, Piotr głosił potężne przesłanie pokuty.

I wielu się nawróciło. Jezus przepowiedział również, że największe przyjście królestwa będzie towarzyszyć Jego drugiemu przyjsciu. Kiedy Paweł został uwięziony w Rzymie, on również dołączył do przesłania o nawróceniu i królestwie Bożym.

Łukasz opisuje to, cytuję, w Dziejach Apostolskich 28:23 i 24. Wielu przychodziło do Pawła do jego kwatery. Od świtu do zmierzchu wykladał i świadczył o królestwie Bożym.

Próbował przekonać ich o Jezusie zarówno z Prawa, jak i proroków. Niektórzy zostali przekonani tym, co powiedział, ale inni nie uwierzyli. Dzieje Apostolskie 28:23 i 24.

Łukasz podkreślił wiarę jako odpowiedź na głoszenie ewangelii przez Pawła w więzieniu. Usprawiedliwienie. Paweł łączy królestwo i usprawiedliwienie, gdy traktuje o dwóch Adamach w Rzymianach 5. Chociaż Rzymian 5:12 do 21 jest textus classicus dla grzechu pierworodnego, w swoim kontekście skupia się jeszcze bardziej na odkupieniu Chrystusa jako podstawie wolnego usprawiedliwienia dla każdego, kto wierzy.

Język Królestwa przenika ten fragment. Paweł mówi o panowaniu śmierci. Rzymian 5:14 i 17.

A panowanie grzechu, werset 21. Ten język służy jako kontrastowe tło dla głównego przesłania apostoła o wierzących panujących w życiu. Rzymian 5:17.

A łaski, która panuje w sprawiedliwości, werset 12. Język królestwa Pawła z kolei przygotowuje grunt pod kontrast między jednym występkiem Adama, sprowadzającym potępienie, a jedynym sprawiedliwym czynem Chrystusa, przynoszącym usprawiedliwienie i prowadzącym do życia, werset 18. Paweł zestawia pierwotne nieposuszeństwo Adama, które uczyniło ludzi grzesznikami, z posuszeństwem Chrystusa, które uczyni jego lud sprawiedliwym.

Tak więc w słynnym tekście Pawła o dwóch Adamach zajmuje się on usprawiedliwieniem w kontekście królestwa Bożego. Adopcja. Temat królestwa Bożego tak przenika Pisma, że przecina się z większością obrazów zbawienia, w tym adopcją.

Obserwujemy to w nauczaniu Króla Jezusa, gdy mówi o swoim powrocie w chwale, cytuję, aby zasiąść na swoim chwalebnym tronie i oddzielić owce od kozłów, Mateusz 25:31. Będzie wiecznie błogosławił swojemu ludowi, gdy ich przyjmie. Przyjdźcie, jesteście błogosławieni przez mojego Ojca.

Odziedziczcie królestwo przygotowane dla was od założenia świata (Ewangelia Mateusza 25:34). Słowa Jezusa: odziedziczcie królestwo, przykuwają naszą uwagę, ponieważ łączą w sobie dwie metafory, jak już wcześniej powiedzieliśmy, jedną rodzinną i jedną królewską.

Król Jezus ma królestwo. I tutaj wzywa swoich do pełnego objawienia tego królestwa. Kiedy to czyni, mówi im, aby weszli w swoje dziedzictwo, które jest przywilejem synów i córek Boga, którzy przyjęli ich do swojej rodziny.

W ostatniej księdze Pisma Świętego Jan przedstawia nowe niebo i nową ziemię. W tym kontekście słyszy, cytuję, donośny głos z tronu Boga, ogłaszający Jego pocieszającą obecność ze swoim ludem, Objawienie 21:3. Cytuję, a następnie Ten, który zasiada na tronie, powiedział, oto wszystko czynię nowe i ogłasza, że to się stało, wersety 5 i 6. Następnie Bóg obiecuje, cytuję, dam spragnionemu ze źródła wody życia. Ten, kto zwycięża, odziedziczy te rzeczy.

I będę mu Bogiem, a on będzie mi synem, wersety 6 i 7. Tutaj, jako król zapowiadający koniec, Bóg przemawia jako ojciec, który uznaje swoje adoptowane dzieci i obiecuje im bogate dziedzictwo w swoim królestwie. Bóg, król, który rządzi swoim ludem, jest także Bogiem, ojcem, który kocha tych, których łaskawie przyjął do swojej rodziny. Przez całą wieczność będzie ich królem i ojcem, a oni będą jego poddanymi i ukochanymi dziećmi.

Uświęcenie oba testamenty koordynują królestwo Boże i uświęcenie. W wizji Daniel widzi Boga, cytuję, Przedwiecznego, siedzącego na swoim niesamowitym tronie w niebie z niezliczonymi aniołami jako sługami i osądzającego i niszczącego ziemskie królestwa, które mu się sprzeciwiały, Daniel 7:9 do 12. Przesłanie Daniela jest jasne, cytuję, Najwyższy jest panującym królem w niebie i na ziemi.

To słowa Joyce Baldwin w jej komentarzu do Księgi Daniela w serii komentarzy Tyndale'a do Starego Testamentu, strona 139. Następnie Daniel widzi, cytuję, kogoś podobnego do syna człowieczego, przychodzącego na obłokach nieba, który zbliża się do Starego Dnia i otrzymuje uniwersalne i wieczne królestwo, w którym wszyscy ludzie będą mu służyć, Księga Daniela 7:13 i 14. Wraz z jego królestwem, z tym językiem królestwa, ponieważ Starego Dnia i Syn Człowieczy odnoszą się do ludu Bożego.

Sześć razy są oni nazywani świętymi lub świętymi, Daniel 7, wersety 18, 21, 22, dwa razy, 25 i 27. Najwyższy zwycięży nad wszystkimi ziemskimi królestwami, wybawi swoich świętych i będą z nim panować na wieki, wersety od 15 do 27. Po tym, jak Jezus opowiedział przypowieść o chwastach na polu, jego uczniowie poprosili go, aby im ją wyjaśnił, Mateusz 13:36.

On zidentyfikował siewcę dobrego ziarna jako syna człowieczego, pola jako świat, dobre ziarno jako dzieci królestwa Bożego, chwasty jako dzieci diabła, a wroga, który je zasiał jako diabła, wersety 37 do 39. Następnie Jezus zastosował obraz chwastów zbieranych i spalanych do losu zgubionych. Syn człowieczy wyśle swoich aniołów, a oni zgromadzą z jego królestwa wszystkich, którzy powodują grzech i winnych bezprawia.

Wrzucą ich do rozpalonego pieca, gdzie będzie płacz i zgrzytanie zębów, wersety 41 do 42. Zupełnie inny będzie los zbawionych, cytuję, wtedy sprawiedliwi będą świecić jak słońce w królestwie swego ojca, Mateusza 13:43. Jezus nawiązując do Daniela 12:3 w Septuagincie nie naucza teologii zasługi, że sprawiedliwi zarabiają na Bożą łaskę, raczej sprawiedliwi są pobożni, zbawieni darmo z Jego łaski, chociaż nie jest to tutaj powiedziane.

Jezus przeciwstawia ich tym, którzy są winni bezprawia, werset 41. Carson pomaga nam, cytuję, ci sprawiedliwi ludzie, kiedyś światłości świata, teraz promieniają doskonałością i doświadczają błogości w spełnieniu swoich nadziei, bliski cytat, Carson Matthew w Expositors Bible Commentary, strona 327. Żyjąc świętym życiem dzięki łasce Bożej, będą odzwierciedlać chwałę Boga w królestwie ich Ojca, werset 43.

Paweł również łączy królestwo Boże z uświęceniem. Chrześcijanie w Rzymie stanowczo się nie zgadzają w kwestii czystych i nieczystych pokarmów oraz przestrzegania świąt. Wzywa on zarówno silnych, jak i słabych wierzących, to znaczy wierzących pogan i Żydów, aby promowali jedność między sobą.

Nie mają osądzać się nawzajem, ale uważać, aby jeden drugiego nie przywołać do grzechu, Rzymian 14:13. Nie mają nadmiernie podkreślać spraw o mniejszym znaczeniu, ponieważ, cytuję, królestwo Boże to nie jedzenie i picie, ale sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym, werset 17. Chociaż w Liście do Rzymian często mówi o sprawiedliwości sądowej, kontekst wskazuje, że tutaj mówi o moralnej sprawiedliwości wierzących.

Świętość. Paweł naucza, że najważniejsze rzeczy w królestwie Bożym to nie nasze poglądy na kwestie sporne, ale świętość, jedność i radość, które wpaja Duch. Zachowanie.

Jezus nakazuje swoim uczniom, aby nie postępowali według obyczajów królów pogan, którzy panowali nad ich poddanymi. Zamiast tego ci w królestwie Jezusa mają naśladować przykład samego Jezusa, który powiedział: Łukasza 22:27, Jestem pośród was jako ten, który służy, Łukasza 22:27. Jezus obiecuje im błogosławieństwa swojego przyszłego królestwa.

Ja wam przekazuję królestwo, tak jak mój ojciec przekazał je mnie, abyście jedli i pili przy moim stole w moim królestwie, i zasiadali na tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela. Łukasza 22, wersety 29 i 30. Następnie Jezus obiecuje modlić się za Piotra, aby jego wiara nie zawiodła całkowicie z powodu ataku Szatana, wersety 31 i 32.

Piotr zapiera się każdego, kto zrobiłby coś takiego, werset 33. Następnie Jezus przewiduje, że Piotr zaprze się go trzy razy w wersecie 34. W kontekście dotyczącym

przyszłego królestwa Bożego Jezus przewiduje, że Piotr wytrwa w swojej wierze, cytuję, nawet po strasznym zachwianiu się.

Dlaczego mu się udało? Nie z powodu wielkości jego poświęcenia Chrystusowi. Wytrwał, ponieważ jego Pan go zachował, modląc się za niego. Cytuję siebie ponownie.

Nasze Bezpieczne Zbawienie, Zachowanie i Apostazja, strona 30. Na szczęście uwielbiony Chrystus, w swojej roli niebiańskiego króla, czyni to samo dzisiaj dla swojego walczącego ludu. Paweł naucza również o Bożym zachowaniu jego świętych w kontekście królestwa.

Po potwierdzeniu boskości Chrystusa i jego królowania nad każdym władcą i autorytetem, Kolosan 2:10, Paweł opowiada, jak Bóg odrodził się i przebaczył wszystkim, którzy wierzą w Jezusa, werset 13. Następne słowa Pawła przedstawiają zachowanie przez Boga jego ludu w krzyżu Chrystusa. Cytat, wymazał on zaświadczenie dłużne z jego zobowiązaniami, które było przeciwko nam i sprzeciwiało się nam, i zabrał je, przybijając je do krzyża.

Rozbroił władców i władze i publicznie ich zhańbił. On triumfował nad nimi w nim, Kolosan 2, wersety 14 i 15. W swoim zadośćuczynieniu Chrystus zapłacił dług grzechu, którego nie mogliśmy zapłacić, i zapłacił go w całości.

Na tej podstawie Bóg, cytuję, przebaczył nam wszystkie nasze winy, werset 13. Słowa apostołów w wersecie 15 stanowią inkluzję ze słowami w wersecie 10. Chrystus, zwycięski król, pokonał złe moce duchowe.

Wierzący wytrwają do końca i zostaną zbawieni, ponieważ Bóg ich zachowa. A jedną z ważnych podstaw zachowania jest zbawcze dzieło Króla Jezusa, jak widzieliśmy, gdy zajmowaliśmy się zachowaniem. Innym, przepraszam, zbliżając się do śmierci, Paweł osobiście świadczy o tym, że Bóg zachowuje go zbawionym dla wejścia, cytuję, do jego niebiańskiego królestwa, 2 Tymoteusza 4:18. Kończąc osobiste uwagi, w swoim drugim liście do Tymoteusza, apostoł prosi go, aby przyszedł i usługiwał mu.

Ton Pawła jest mieszany, mówi o przyjaciółach i wrogach. Donosi, że na początku postępowania prawnego był sam. Jednakże ufność Pawła w tym życiu i przyszłym nie leży w ludzkim wsparciu, ale w Pańskim.

Bóg go wzmocnił, umożliwiając mu głoszenie ewangelii. Zanim odda Bogu chwałę, kończy triumfalną nutą, cytując, Pan wybawi mnie od każdego złego uczynku i bezpiecznie zaprowadzi mnie do swego niebiańskiego królestwa. Jemu niech będzie chwała na wieki wieków. Amen. 2 Tymoteusza 4:18.

Yarbrough podkreśla, że Bóg zachował swojego apostoła. Cytat, Paweł spodziewa się

rychłej śmierci. Nawet w śmierci wierzący nie jest oddzielony od Chrystusa. Rzymian 8:37 do 35. Przyprowdzi mnie bezpiecznie odnosi się do dzieła odkupienia dokonanego przez Chrystusa, które zapewnia wierzącemu przybycie do jego niebiańskiego królestwa.

To jest w niebie. Listy Yarbrougha do Tymoteusza i Tytusa. Pillar New Testament Commentary, strony 455 do 456.

Życie wieczne i uwielbienie. Pismo koordynuje tematy życia wiecznego i chwały z królestwem Bożym. Widzimy to w ewangeliach, przynajmniej raz u Pawła i w Objawieniu.

Jak zauważyliśmy, Jezus mówiąc królewskim językiem obiecał wieczne błogosławieństwa tym, których poświęcenie dla niego wiąże się z poświęceniem. Ewangelia Mateusza 19, wersety 28 i 29. Zaprawdę, powiadam wam: Przy odnowieniu wszystkiego, gdy Syn Człowieczy zasiądzie na swoim chwalebnym tronie, wy, którzy poszliście za mną, zasiądziecie także na dwunastu tronach, sądząc dwanaście plemion Izraela.

A każdy, kto opuścił domy, braci, siostry, ojca, matkę, dzieci lub pola dla imienia mojego, stokroć więcej otrzyma i odziedziczy życie wieczne. Mateusza 19:28 i 29. Ponadto, powracający Król Jezus, po rozdzieleniu wierzących i niewierzących, obiecuje to pierwsze.

Przyjdźcie, błogosławieni Ojca mojego, odziedziczcie królestwo przygotowane dla was od założenia świata. Mateusza 25:34. Na końcu tej samej mowy Jezus obiecuje im życie wieczne.

Mateusza 25:46. Paweł wzywa Tesaloniczan, aby dążyli do uświęcenia, przypominając im, że Bóg powołał ich, cytuję, do swojego królestwa i chwały. 1 Tesaloniczan 2:12.

Chociaż Paweł nie mówi o królestwie Bożym tak często jak Jezus, tutaj połączył królestwo z ulubionym tematem, chwałą, w przestrzeni trzech słów. Objawienie łączy również królewski język z obrazami ostatecznego zbawienia. Jezus obiecał każdemu zwycięzcy w kościele w Laodycei, cytuję, temu, który zwycięży, dam prawo zasiadania ze mną na moim tronie, tak jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim ojcem na jego tronie.

Objawienie 3:21. Jezus obiecuje więc wstęp do ostatniej raty królestwa Bożego tym, którzy pokonają sprzeciw świata. Później Jan mówi o tych, którzy zostaną oczyszczeni przez zadośćuczynienie Jezusa.

Objawienie 7:16 i 17. Są przed tronem Boga i służą mu dniem i nocą w jego świątyni. Ten, który siedzi na tronie, będzie ich chronił.

Nie będą już głodni. Nie będą już pragnąć. Słońce nie będzie ich już razić ani żaden palący upał.

Bo Baranek, który jest w centrum tronu, będzie ich pasł, poprowadzi ich do źródeł wód życia, a Bóg otrze wszelką łzę z ich oczu. Objawienie 7:16 i 17.

Uwielbiam tę mieszaną metaforę. Baranek będzie ich pasł. Baranek, oczywiście, jest ulubionym określeniem Chrystusa w apokalipsie.

Jan łączy zatem język królestwa z obrazami ostatecznego wyzwolenia Jego ludu przez Boga, w tym ich dostępu do źródeł wód życia. Ponadto Objawienie trafnie łączy ostateczne panowanie Boga z uwielbieniem Jego ludu. Objawienie 11:15 do 18.

Królestwo świata stało się królestwem naszego Pana i jego Chrystusa, i będzie królował na wieki wieków. 24 starszych, którzy siedzieli przed Bogiem na swoich tronach, padło twarzą w dół i oddało pokłon Bogu, mówiąc: Dziękujemy Ci, Panie Boże, Wszechmogący, który jesteś i który byłeś, że wzięłeś swoją wielką władzę i zacząłeś królować. Narody się rozgniewały, ale nadszedł Twój gniew.

Nadszedł czas, aby umarli zostali osądzeni i aby dać nagrodę Twoim sługom, prorokom, świętym i tym, którzy boją się Twojego imienia, zarówno wielkim, jak i małym. Objawienie 11:15 do 18. W naszym następnym wykładzie zbadamy temat przymierza, biblijno-teologiczny temat przymierza, a także zobaczymy, jak krzyżuje się on z wieloma doktrynami zbawienia, które studiowaliśmy w trakcie tych wykładów.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To sesja 22, Zbawienie i tematy teologiczne. Zbawienie i Królestwo Boże.